

Arrest

nr. 75 506 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X, X en X, die allen verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 28 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie van 10 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 augustus 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat L. SPAAS *loco* advocaat F. CORDONNIER en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, komt op 12 oktober 2006 België binnen en dient een aanvraag tot vestiging in.

Op 15 juli 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie (de toen geldende bijlage 8).

Uit een raadpleging van onbekende datum van de kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent, blijkt dat verzoekster van 1 augustus 2010 tot 31 augustus 2011 een leefloon ontvangt.

Op 10 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van K., M. J. C.

Geboren te (...), op (in) (...)

Van Nederland nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

“Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemster, en verkreeg de E-kaart op 21/10/08. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 4/6/2011 werd Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 10/10/2008 niet meer is tewerkgesteld. Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40,§4,1° van de wet van 15.12.1980. immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was tot 10/10/08 wat betekent dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was. Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis§2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in 3de categorie als samenwonend persoon met gezinslast (minstens sinds juni 2010). Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980

Gezien de beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene, wordt ook het verblijfsrecht beëindigd van haar 5 minderjarige kinderen overeenkomstig artikel 42ter§1 van de wet van 15.12.1980. In het belang van de kinderen dienen zij hun moeder te vervoegen.

(...).”

Uit een raadpleging op 7 oktober 2011 van de kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent, blijkt dat verzoekster van 1 juni 2010 tot 30 juni 2011 een leefloon ontving.

Uit een raadpleging van 7 oktober 2010 van de Dimona-databank blijkt dat verzoekster van 25 februari 2008 tot 10 oktober 2008 interimarbeid heeft verricht.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie op van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Aangaande de gegrondheid van het beroep: Schending van art. 42bis § 1 en 2 de wet van 15 december 1980

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

1.

Artikel 42bis § 2 stelt onder meer dat (eigen onderlijning): “Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4 eerste lid, 1° in de volgende gevallen:

(...)

2° hij bevindt zich, na tenminste 1 jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

(...)

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

1.1. Het is zo dat mevrouw K. zeker en vast terug wil gaan werken teneinde geen verdere belasting van de Belgische Staat te betekenen. Zij heeft te lang bij de pakken blijven zitten, dat beseft ze, maar ze is nu meer dan ooit bereid om werk te vinden en bijgevolg haar 5 kinderen te onderhouden. Ze is dan ook reeds sinds de kennisgeving van de beslissing met alle macht op zoek gegaan naar werk. Ze heeft zich daartoe ingeschreven in als werkzoekende bij de VDAB (stuk 3) en bij een uitzendkantoor (stuk 6) (waarbij ze werd beloofd zaterdag 1/10/2011 as. werk te hebben). Zij is zeer flexibel qua arbeidstijd en zou zowat alle werk aanvaarden teneinde haar kinderen verder een toekomst te bezorgen in België. Zo is zij onder meer bereid om in het weekend en 's nachts te werken. Hoewel verzoekster niet reeds over een bewijs beschikt van een job, kan verzoekster met zekerheid stellen dat zij in de zeer nabije toekomst een nieuwe job zal hebben waardoor zij in haar eigen bestaansbehoeften en deze van haar kinderen zal kunnen voorzien.

1.2. Verder benadrukt verzoekster dat zij volgens de wet het verblijfsrecht behoudt wanneer zij start met een beroepsopleiding. Verzoekster heeft zich dan ook onmiddellijk ingeschreven voor een beroepsopleiding van de VDAB (stuk 7). Het gaat om een beroepsopleiding tot huishoudhulp/home manager/poetshulp (stuk 7, het officiële inschrijvingsbewijs volgt) en houdt dus duidelijk verband met haar vroegere job als schoonmaakster (stuk 1 en 2). De opleiding is erkend door de VDAB en zal zo'n 2 maanden duren (100 uren theorie, 60 uren stage, 20 uren evaluatie en begeleiding).

2

Artikel 42 bis §1 stelt dat (eigen onderlijning): “een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de unie indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40 § 4 en de in artikel 40bis § 4, tweede lid bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4 eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (...).”

In casu dient opgemerkt te worden dat mevrouw K. in geen geval kan beschouwd worden als een zogenaamde onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het is zo dat in het handboek vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair duidelijk het volgende vermeld staat:

“De omstandigheid dat hij (tijdelijk) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel is dus niet voldoende, het moet om een onredelijke belasting gaan” (Luc Denys, Handboek vreemdelingenrecht, Brussel, 2010, p. 106).

Uit het OCMW attest van 06/09/2011 blijkt dat mevrouw K. slechts sinds 15/04/2010 ten laste is van het sociale bijstandsstelsel (stuk 8) en dit gezien de dramatische omstandigheden hierboven vermeld. Deze situatie zal niet langer meer duren en kan dus zeker als “tijdelijk” beschouwd worden, verzoekster heeft zich namelijk ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB (stuk 3), bij een uitzendkantoor (stuk 6) als ook voor een beroepsopleiding tot poetshulp. Gezien haar grote werkwil, flexibiliteit en haar wil om een knelpunt beroep uit te oefenen, kan met zekerheid vastgesteld worden dat zij binnen een zeer korte periode niet langer enige belasting zal vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het Belgische

Rijk, laat staan dat deze belasting van 10/4/2010 tot nu, gezien de omstandigheden hierboven reeds beschreven, een "onredelijke" belasting zouden kunnen vormen. Bijgevolg is het middel van verzoekster ernstig en gegrond."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat zij sinds de kennisgeving van de bestreden beslissing *"met alle macht op zoek is gegaan naar werk"* en zich ingeschreven heeft bij de VDAB. De verwerende partij wijst er op dat dit element dateert van na de bestreden beslissing zodat aan de gemachtigde van de staatssecretaris niet kan verweten worden daarmee geen rekening te hebben gehouden. Om dezelfde reden kan verzoekster volgens de verwerende partij thans niet dienstig verwijzen naar haar beroepsopleiding die zij slechts opgestart heeft na kennisgeving van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. In verzoeksters middel is met deze regel geen rekening gehouden waardoor het geenzins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden. Bovendien merkt de verwerende partij op dat verzoekster aan de gemachtigde voormelde gegevens nooit heeft meegedeeld.

Gelet op de informatie uit het administratief dossier, meent de verwerende partij dat het duidelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht heeft geoordeeld dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

De verwerende partij stelt verder dat verzoekster slechts tewerkgesteld was als werknemer tot 10 oktober 2008 zodat zij niet meer als werknemer beschouwd kan worden en zij vanzelfsprekend niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden voor werknemers. Zodoende is de gemachtigde nagegaan of zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet op basis waarvan zij gedurende zes maanden als werknemer wordt beschouwd. Deze zes maanden zijn evenwel ruimschoots overschreden.

Evenmin kan verzoekster volgens de verwerende partij beschouwd worden als werkzoekende aangezien, indien verzoekster een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, verwacht mag worden dat zij reeds lang aan de slag zou zijn geweest. Bovendien blijkt volgens de verwerende partij uit het administratief dossier dat verzoekster beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien en dit minstens sedert 1 juni 2010. Bijgevolg voldoet verzoekster niet meer aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet dat stelt dat verzoekster tijdens haar verblijf niet ten laste mag komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De verwerende partij is van oordeel dat de *in casu* bestreden beslissing rechtmatig werd genomen zonder miskennis van de bepalingen waarvan verzoekster de schending aanvoert.

3.3. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing aanvecht en dus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Dit zal samen met de aangevoerde schending van artikel 42bis van de vreemdelingenwet worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster van Nederlandse nationaliteit heeft als burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als werknemer. Dit artikel luidt en luidt als volgt:

*"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:
1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)."*

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een beslissing overeenkomstig het model van bijlage 21 betreft, met name een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij is genomen in uitvoering van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Voor genoemd artikel 54 verwijst naar de artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de vreemdelingenwet. De in voorliggend geval relevante bepaling is artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als werknemer.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster sinds augustus 2010 een leefloon ontvangt. Dit wordt niet betwist door verzoekster. Verzoekster betwist evenmin dat ze niet is tewerkgesteld. Het getuigt van een correcte feitenvinding dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht als werknemer in België in de hoedanigheid van burger van de Unie en dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De vreemdelingenwet schrijft *in casu* in artikel 42bis, § 1 voor welke beslissing kan worden genomen in het geval, naar aanleiding van een controle door de staatssecretaris of zijn gemachtigde, niet meer wordt voldaan aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht als werknemer in het Rijk en de betrokkene een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij zeker en vast terug wil gaan werken teneinde geen verdere belasting van de Belgische Staat te betekenen en ze is dan ook reeds sinds de betekening van de kennisgeving van de beslissing met alle macht op zoek gegaan naar werk. Ze heeft zich daartoe ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB en bij een uitzendkantoor. Verzoekster benadrukt dat zij volgens de wet het verblijfsrecht behoudt wanneer zij start met een beroepsopleiding, zij heeft dit dan ook onmiddellijk gedaan.

De Raad dient eerst en vooral vast te stellen dat verzoekster met deze uiteenzetting de motieven van de bestreden beslissing, namelijk het feit dat zij niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet en dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, niet betwist. Integendeel, verzoekster geeft in haar verzoekschrift toe pas op zoek te zijn gegaan naar werk na de kennisgeving van de bestreden beslissing en dat ze pas na deze kennisgeving zich heeft ingeschreven voor een beroepsopleiding van de VDAB. Deze gegevens dateren dus van na de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Waar verzoekster dus meent dat ze in aanmerking zou komen voor de uitzonderingen voorzien in artikel 42bis, § 2, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoekster niet aantoonde dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als werkzoekende bij de bevoegde dienst

voor arbeidsbemiddeling was ingeschreven, zodat de gemachtigde geen toepassing diende te maken van die bepalingen.

In zoverre verzoekster met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er nogmaals op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Gelet op de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekster niet meer tewerkgesteld is en zij minstens sinds juni 2010 een leefloon als samenwonend met gezinslast ontvangt, is het aldus niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet.

Tenslotte stelt verzoekster dat zij in geen geval kan beschouwd worden als een zogenaamde onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Verzoekster verwijst hiervoor naar een OCMW-attest van 6 september 2011 waaruit blijkt dat zij "slechts" sinds 15 april 2010 ten laste is van het sociale bijstandsstelsel en dit gezien de dramatische omstandigheden die zij onder haar feitenrelaas heeft uiteengezet. Deze situatie zal volgens verzoekster niet langer duren en kan dus zeker als tijdelijk beschouwd worden aangezien verzoekster zich heeft ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB, bij een uitzendkantoor en voor een beroepsopleiding tot poetschulp. Gezien haar grote werkwillegheid, flexibiliteit en haar wil om een knelpuntberoep uit te oefenen, kan met zekerheid worden vastgesteld dat zij binnen een zeer korte periode niet langer enige belasting zal vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het Belgische Rijk.

Uit het attest dat verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat verzoekster sedert april 2010 een leefloon ontvangt van het OCMW. Op het ogenblik van de bestreden beslissing was verzoekster dus al een jaar en vier maanden ten laste van het sociale bijstandsstelsel van België. Het is dus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om in de bestreden beslissing te oordelen dat verzoekster aldus een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormt en dus niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Het feit dat verzoekster zich na de kennisgeving heeft ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB en een interimkantoor, dat zij zich ingeschreven voor een beroepsopleiding en dat zij sindsdien een grote werkwillegheid, flexibiliteit en de wil heeft om een knelpuntberoep uit te oefenen, doet niks af aan de vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris.

Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoeksters overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET